

## SÖNDAG MORGON

Så har vi nu på söndag morgon kommit fram till det fjärde stället för våra afton- och morgonböner. Det är naturligtvis även det ur Romarbrevet, vårt tema för dessa kyrkodagar. Vi har talat om Guds höghet och majestät, om rättfärdiggörelsen och om det kristna livet. Så ska vi nu avslutningsvis ta fram en detalj i det kristna livet. Det är i det femtonde kapitlet där sankt Paulus skriver: *Må uthållighetens och tröstens Gud hjälpa er att vara eniga efter Kristi Jesu vilja, så att ni endräktigt med en mun prisar vår Herre Jesu Kristi Gud och Fader.* (15:5f.)

Aposteln närmar sig nu slutet av sitt brev. Han har gått igenom hela den kristna tron. Nu vill han knyta ihop säcken, som vi brukar säga, göra färdigt sitt arbete, så att hans arbete inte ska ha varit förgäves, knyta ihop säcken så att innehållet inte strax ramlar ut igen, knyta ihop säcken så att hans arbete blir bestående och inte rivs ner, så att de kristna i Rom – och alla kristna i hela världen – bevaras i den kristna tron. Ty just därför är vi i den kristna kyrkan ständigt sysselsatta med att undervisa, därför att det är så vi bevaras som Guds barn. Det är ju själva anledningen till att aposteln skrev alla sina brev. Alla apostlar spred Guds ord genom att predika, och några skrev också brev. Det gjorde de inte för att öva sig som talare och författare, de gjorde det inte som någon slags akademisk sport, de skrev inte sina brev som hjärngymnastik, för att vi ska träna att memorera, bara för att konfirmanderna ska få någonting att lära sig. Vi vet alla att det är nyttigt för hjärnan att lära sig saker, men som sagt, det är inte därför sankt Paulus skrev sina brev och det är inte därför vi går igenom katekesen med våra barn och ungdomar. Utan anledningen till att aposteln skrev sina brev är att vi skulle bevara vår tröst,

bevara vårt hopp om frälsning i himmelen och evigt liv.

Paulus ber att de kristna ska få hjälp av *uthållighetens och tröstens Gud*. Det är genom uthållighet vi blir bevarade i trösten. Vi ska inte vara som sådana som *kastas hit och dit av vågorna och som förs bort av varje vindkast i läran*, utan vi *skall i stället i kärlek hålla fast vid sanningen och i allt växa upp till honom som är huvudet, nämligen Kristus*. (Ef. 4:14f.) Genom att uthålligt bevara Guds ord, bevaras vi i vårt hopp.

Vilken glädje! Att endräktigt, med en mun tillsammans få prisa vår Herre Jesu Kristi Gud och Fader! Detta är att *få tjäna Herren i helighet och rättfärdighet inför honom under alla våra dagar*, som ju Sakarias säger i sin lovsång.

Där man är oenig, där man låter lögnen krypa in, där man inte håller fast vid Guds ords sanningar, där följer man inte apostelns förmaning. Där tjänar man inte Gud i helighet och rättfärdighet. Det är mycket viktigt att inte släppa in den falska läran. Skriften liknar den falska läran vid jäst. Jäst vet ni, den tillsätter man bara litet av, men sedan genomtränger den hela brödet, så att hela brödet blir jäst.

Vi ska alltså hålla borta all falsk lära från kyrkan. Vi ska bevara sanningen och endräkten. Vi ska ödmjukt lyssna till Guds Ord och broderlig förmaning. Men endräkt är inte bara att bevara sanningen i kyrkan, utan det är också att hålla fast vid den i våra hjärtan, så att vi älskar Gud och tror på honom. För om vi gör det, då älskar vi också vår broder i kyrkan. Som det står i apostlagärningarnas fjärde kapitel: *Skaran av dem som trodde var ett hjärta och en själ*. När vi älskar våra bröder och systrar i Herren, då kan vi verkligen prisa vår Gud och Fader endräktigt.

Det står i Hebreerbrevet: *Sträva efter frid med alla och efter helgelse. Ty utan helgelse kommer ingen att se Herren. Se till*

*att ingen går miste om Guds nåd och att ingen bitter rot skjuter skott och vållar skada och många smittas.*

(Hebr. 12:14f.) En bitter rot kan förgifta alltihopa. Detta stämmer så väl med vad sankt Paulus skriver i versen efter vår morgonbönsvers: *Ta därför emot varandra, så som Kristus har tagit emot er till Guds ära. Och med vad Herren Jesus lärde oss att bedja: Förlåt oss våra skulder, liksom vi förlåter dem som är oss skyldiga. Jesus sade också: Om du bär fram din gåva till altaret och där kommer ihåg att din broder har något emot dig, så lämna din gåva framför altaret och gå först och försona dig med din broder, och kom sedan och bär fram din gåva.*

Dessa två, församlingens inbördes kärlek och fasthållande vid det oförfalskade Guds Ord, de hänger ihop. Må vi hålla fast dem båda så att vi *endräktigt med en mun prisar vår Herre Jesu Kristi Gud och Fader. Må uthållighetens och tröstens Gud hjälpa oss därtill. Amen.*